

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRAÐ

Från Riksdagsförvaltningen
2026-03-02
Besvaras senast
2026-03-11 kl. 12.00

Till utrikesminister Maria Malmer Stenergard (M)

2025/26:558 1967 års gränser

I ett svar på en skriftlig fråga (2025/26:524) om den palestinska myndighetens (PA) förslag till konstitution, där man uttryckligen utelämnar alla judiska band till Jerusalem, efterlyser omsorg om familjer till mördare och terrorister (så kallade martyrer) och vill införa sharia som rättssystem, skriver utrikesministern: ”Sverige, liksom EU, stödjer palestinska myndighetens reformprocess. Reformprocessen är väsentlig för att främja god samhällsstyrning och demokratisk utveckling i Palestina. FN och EU, inklusive Sverige, verkar för en framförhandlad tvåstatslösning utifrån 1967 års gränser där Israel och Palestina ska leva sida vid sida i fred och säkerhet, med Jerusalem som framtida huvudstad för båda stater. Regeringen framför regelbundet denna ståndpunkt i dialog med Palestina.”

1967 års gränser är inget annat än krigsstilleståndslinjer efter att de intilliggande arabstaterna 1948 attackerade Israel i syfte att utplåna den nyutropade judiska staten. Mellan 1949 och 1967, då arabstaterna återigen gick till attack för att utplåna Israel i sexdagarskriget, ockuperades Judeen och Samarien och östra Jerusalem av Jordanien. Det är alltså bland annat dessa gränser utrikesministern i sitt svar förmodligen åsyftar när hon nämner 1967 års gränser.

Trots att stora delar av det område Israel tillerkändes efter San Remoavtalet 1920 kränktes och illegalt ockuperades av arabstater med tiden accepterades av Israel var detta inte tillräckligt för arabstaterna som åter gick till attack 1973 i ett nytt försök att utplåna Israel.

Det har funnits åtskilliga tillfällen när den tvåstatslösning som utrikesministern säger sig förespråka kunnat bli verklighet. Redan 1947 då resolution 181(II) antogs av FN:s generalförsamling (inklusive Israel), men förkastades av den arabiska sidan, och mellan 1949 och 1967 då arabstaterna illegalt ockuperade bland annat stora delar av Judeen och Samarien och östra Jerusalem. Det har dock aldrig varit tillräckligt för den arabiska sidan då deras mål alltid varit och fortfarande är att utplåna den judiska staten.

De avtal som Israel, trots uppenbara förluster av eget territorium, valt att godkänna för att få ett slut på aggressionerna från den palestinsk-arabiska sidan och säkra sin egen existens har aldrig godkänts eller efterlevts, i de fall man ingått sådana, av den palestinsk-arabiska sidan.

Det är därför märkligt att Sveriges regering, likt den förra socialdemokratiska regeringen, fortsätter att ensidigt stödja den palestinsk-arabiska sidan gentemot staten Israel – den enda demokratiska staten i sitt område.

Utrikesministern skriver också i sitt svar om en ”tvåstatslösning”. Jag förmodar att utrikesministern i sitt svar menar en trestatslösning, då en tvåstatslösning redan funnits på plats sedan 1922.

Jag vill påminna utrikesministern om San Remoavtalet 1920 och den process som följde detta.

De allierade segermakterna efter första världskriget beslutade i San Remo den 19–26 april 1920 att inom det brittiska mandatet Palestina garantera inrättandet av ett nationellt hemland för det judiska folket. Texten är också tydlig i San Remokonferensens beslut med att ”erkännande har därmed gjorts av det historiska sammanhang det judiska folket har med Palestina och grunderna för att återupprätta sitt nationella hem i landet”.

Beslutet, som var lagligt bindande, följde internationella rättssystem, som också kallas folkrätten och hade den brittiska så kallade Balfourdeklarationen från 1917 som utgångspunkt. Därför är det beslutade dokumentet en oerhört viktig juridisk grund för Israels existens. Palestinamandatet innehöll vid den här tiden det vi i dag kallar Israel och Jordanien. Enligt detta avtal tillhör Judeen och Samarien Israel fullt ut.

I juli 1922 tillerkände Nationernas förbund (NF) Storbritannien Palestina som mandat. Man erkände det historiska bandet mellan det judiska folket och landet. Storbritannien fick till uppgift att underlätta inrättandet av ett judiskt nationalhem i Palestina. Palestinamandatet omfattade hela det område som i dag är Israel, Judeen, Samarien, Gaza, Golanhöjderna och Jordanien.

I september 1922 bestämde NF:s råd och Storbritannien att det judiska nationalhemmet inte skulle omfatta området öster om Jordanfloden, vilket utgjorde tre fjärdedelar av mandatet. Området öster om Jordanfloden blev sedan det hashemitiska kungadömet Jordanien.

Den tvåstatslösning som jag förmodar att utrikesministern och många i världen med henne säger sig förespråka finns således redan. Den arabiska delen av Palestinamandatet i Jordanien – öster om Jordanfloden – och den judiska delen

av Palestinamandatet – väster om Jordanfloden.

Men jag vill återgå till 1967 års gränser och fråga utrikesminister Maria
Malmer Stenergard:

Är det ministerns åsikt att en lösning på konflikten mellan Israel och
Palestina ska baseras på krigsstilleståndslinjer som rådde 1949 till 1967, eller
vilka gränser åsyftar ministern?

.....

Björn Söder (SD)

Överlämnas enligt uppdrag

Anna Aspegren